

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 7007/2562

สำนักงานคณะกรรมการกลางอิสลามแห่งประเทศไทยโจทก์ บริษัท อ. กับพวกจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.อ. มาตรา 90, พ.ร.บ.เครื่องหมายการค้า พ.ศ. 2534 มาตรา 108,

พ.ร.บ.เครื่องหมายการค้า พ.ศ. 2534 มาตรา 110, ป.อ. มาตรา 83, ป.อ. มาตรา 91, ป.อ. มาตรา 29, ป.อ.

มาตรา 30

ย่อ / หลักกฎหมาย

โจทก์บรรยายฟ้องในข้อ 2.1 ว่า จำเลยทั้งสองร่วมกันผลิตเครื่องดื่มชื่อผลิตภัณฑ์ "ซารสเก็กฮวยพร้อมดื่มตรา Manobu" แล้วบรรจุในขวดพลาสติกและมีฉลากปรากฏเครื่องหมายรับรองฮาลาลที่โจทก์เคยอนุญาตให้จำเลยที่ 1 ใช้ อันเป็นการร่วมกันปลอมเครื่องหมายรับรองฮาลาลของโจทก์เพื่อให้ประชาชนหลงเชื่อว่าผลิตภัณฑ์ของจำเลยทั้งสองดังกล่าวได้รับอนุญาตให้ใช้เครื่องหมายรับรองฮาลาล จากโจทก์ และบรรยายฟ้องในข้อ 2.2 แต่เพียงว่า ภายหลังจำเลยทั้งสองร่วมกันกระทำความผิดดังกล่าว จำเลยทั้งสองร่วมกันจำหน่ายหรือมีไว้เพื่อจำหน่ายซึ่งสินค้าชื่อผลิตภัณฑ์ "ซารสเก็กฮวยพร้อมดื่มตรา Manobu" ที่มีเครื่องหมายรับรองฮาลาลปลอมตามฟ้องข้อ 2.1 โดยโจทก์ไม่ได้บรรยายฟ้องระบุให้ชัดเจนว่า เครื่องหมายรับรองที่จำเลยทั้งสองร่วมกันปลอม และสินค้าที่มีเครื่องหมายรับรองปลอมที่จำเลยทั้งสองร่วมกันจำหน่ายหรือมีไว้เพื่อจำหน่ายมีจำนวนเท่าใด กรณีจึงต้องฟังข้อเท็จจริงเป็นคุณแก่จำเลยทั้งสองว่า การที่จำเลยทั้งสองร่วมกันปลอมเครื่องหมายรับรอง และจำหน่ายหรือมีไว้เพื่อจำหน่ายซึ่งสินค้าที่มีเครื่องหมายรับรองปลอมดังกล่าว เป็นการกระทำโดยมีจำนวนเครื่องหมายรับรองที่จำเลยทั้งสองร่วมกันปลอมขึ้น กับจำนวนเครื่องหมายรับรองปลอมที่ปรากฏอยู่บนสินค้าที่จำเลยทั้งสองร่วมกันนำออกจำหน่ายหรือมีไว้เพื่อจำหน่ายเป็นจำนวนเดียวกัน ประกอบกับตามฟ้องของโจทก์ระบุว่า จำเลยทั้งสองร่วมกันปลอมเครื่องหมายรับรองและนำออกจำหน่ายหรือมีไว้เพื่อจำหน่ายซึ่งสินค้าที่มีเครื่องหมายรับรองปลอมในระยะเวลาเดียวกัน คือ ระหว่างวันที่ 9 ตุลาคม 2550 เวลากลางวัน จนถึงวันที่ 21 สิงหาคม 2557 เวลากลางวัน ต่อเนื่องกัน การกระทำของจำเลยทั้งสองที่ร่วมกันปลอมเครื่องหมายรับรอง และร่วมกันนำสินค้าที่มีเครื่องหมายรับรองปลอมดังกล่าวออกจำหน่ายหรือมีไว้เพื่อจำหน่ายจึงเป็นการกระทำโดยมีเจตนาเดียวกัน เป็นการกระทำความผิดเดียวกันเป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบท ซึ่งต้องใช้กฎหมายบทที่มีโทษหนักที่สุดลงโทษจำเลยทั้งสองตาม ป.อ. มาตรา 90 ปัญหาดังกล่าวเป็นข้อกฎหมายที่เกี่ยวกับความสงบเรียบร้อย แม้ไม่มีคู่ความฝ่ายใดยกขึ้นอ้าง ศาลฎีกาแผนกคดีทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศมีอำนาจยกขึ้นวินิจฉัยและแก้ไขให้ถูกต้องได้

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยทั้งสองตามพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.2534 มาตรา 108, 110 ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83, 91

ศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลางได้สวนมูลฟ้องแล้ว เห็นว่า คดีมีมูล ให้ประทับฟ้อง จำเลยทั้งสองให้การปฏิเสธ ศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลางพิพากษายกฟ้อง โจทก์อุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์คดีชั้นอุทธรณ์พิพากษากลับว่า จำเลยทั้งสองมีความผิดตามพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.2534 มาตรา 108 และมาตรา 110 (1)

ประกอบมาตรา 108 และประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83 การกระทำของจำเลยทั้งสองเป็น ความผิดหลายกรรมต่างกัน ให้ลงโทษทุกกรรมเป็นกระทงความผิดไปตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 ฐานร่วมกันปลอมเครื่องหมายรับรอง ให้ปรับคนละ 50,000 บาท และฐานร่วมกัน จำหน่าย เสนอจำหน่าย หรือมีไว้เพื่อจำหน่ายซึ่งสินค้าที่มีเครื่องหมายรับรองปลอม ให้ปรับคนละ 50,000 บาท รวมทุกกระทงความผิดเป็นปรับจำเลยทั้งสองคนละ 100,000 บาท หากจำเลยที่ 1 ไม่ ชำระค่าปรับ ให้จัดการตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 29 หากจำเลยที่ 2 ไม่ชำระค่าปรับ ให้ จัดการตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 29, 30 จำเลยทั้งสองฎีกา ศาลฎีกาแผนกคดี ทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศวินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงที่คู่ความไม่ได้แย้งกันในชั้น ฎีการับฟังได้เป็นยุติว่า โจทก์เป็นองค์กรศาสนาอิสลาม มีฐานะเป็นนิติบุคคลตามพระราชบัญญัติ การบริหารองค์กรศาสนาอิสลาม พ.ศ.2540 มีอำนาจหน้าที่ออกประกาศและให้คำรับรองเกี่ยวกับ กิจการศาสนาอิสลามตามพระราชบัญญัติดังกล่าว โจทก์เป็นเจ้าของเครื่องหมายรับรองฮาลาล ที่ จดทะเบียนสำหรับอาหารที่ทำจากเนื้อสัตว์แช่แข็ง อาหารสำเร็จรูปที่ทำจากเนื้อสัตว์ อาหารทะเล แช่แข็ง อาหารทะเลปรุงสำเร็จรูป อาหารแปรรูปจากถั่วเหลือง ผลไม้ที่ถนอมสภาพแล้ว อาหารสำเร็จรูปจากเนื้อสัตว์ในน้ำแกง อาหารทำจากผักและผลไม้ นมแปรรูป ครีมใช้ทำอาหาร ถั่ว ที่ถนอมสภาพแล้ว แยม เยลลี่ ไข่ถนอมสภาพแล้ว ปลากระป๋อง กะปิ น้ำมันพืชใช้ปรุงอาหาร น้ำมัน จากสัตว์ใช้ปรุงอาหาร กะทิ เนยใช้ทำอาหาร เครื่องดื่ม และนมปรุงรส ในจำพวกที่ 29 ต่อ กรมทรัพย์สินทางปัญญา โจทก์ออกระเบียบคณะกรรมการกลางอิสลามแห่งประเทศไทยว่าด้วย การบริหารกิจการฮาลาล พ.ศ.2558 เพื่อให้การบริหารกิจการฮาลาลเป็นไปด้วยความเรียบร้อย มีประสิทธิภาพ พร้อมกำหนดมาตรการและวิธีการตรวจสอบการรับรองมาตรฐานผลิตภัณฑ์ฮาลาล และการใช้เครื่องหมายรับรองฮาลาล การรับรองฮาลาล เป็นการให้การรับรองว่าผลิตภัณฑ์นั้นเป็น ผลิตภัณฑ์ที่ฮาลาล หรือถูกผลิตขึ้นจากสิ่งที่ยาลาลตามบทบัญญัติแห่งศาสนาอิสลาม จำเลยที่ 1 เป็นนิติบุคคลประเภทบริษัทจำกัด มีวัตถุประสงค์ในการผลิตและจำหน่ายเครื่องดื่มฟิช ผัก ผลไม้ ทุกชนิดในภาชนะสำเร็จรูป มีจำเลยที่ 2 เป็นกรรมการผู้มีอำนาจกระทำการแทน จำเลยที่ 1 เคย ได้รับอนุญาตให้ใช้เครื่องหมายรับรองฮาลาลจากโจทก์สำหรับผลิตภัณฑ์ซารสเก็กฮวยพร้อมดื่ม ตรา "มานอบู" หรือ "Manobu" เลขที่รับรองฮาลาล "กอท.ฮล. 93 A323 008 10 47" เมื่อวันที่ 9 ตุลาคม 2549 และใบอนุญาตสิ้นสุดวันที่ 8 ตุลาคม 2550 วันที่ 15 กันยายน 2557 จำเลยที่ 1 โดยจำเลยที่ 2 ลงลายมือชื่อในบันทึกการเจรจาไกล่เกลี่ยประนีประนอม การระงับข้อพิพาท กับ อนุกรรมการเจรจาไกล่เกลี่ยของโจทก์ คดีมีปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยทั้งสองว่า จำเลย ทั้งสองร่วมกันกระทำความผิดตามที่ศาลอุทธรณ์คดีชั้นอุทธรณ์พิพากษาหรือไม่ เห็นว่า พยาน โจทก์ที่นำสืบมาทั้งหมดต่างเบิกความเกี่ยวกับเหตุการณ์ในคดีนี้อย่างเป็นลำดับขั้นตอนสอดคล้อง กับพยานเอกสารและพยานวัตถุในคดี ตั้งแต่เริ่มตรวจพบว่ามีผลิตภัณฑ์ของจำเลยที่ 1 ใช้ เครื่องหมายรับรองของโจทก์ซึ่งหมดอายุแล้ววางจำหน่าย ต่อมา มีการส่งตัวอย่างขวดบรรจุภัณฑ์ และผลิตภัณฑ์ดังกล่าวของจำเลยที่ 1 ไปให้ฝ่ายตรวจสอบของโจทก์ตรวจสอบจนพบว่า เครื่องหมายรับรองที่จำเลยที่ 1 ใช้ขาดต่ออายุไปเป็นระยะเวลา 7 ปี แล้ว จากนั้นจึงมีหนังสือแจ้ง จำเลยที่ 1 ให้เข้ามาชี้แจงเกี่ยวกับการละเมิดเครื่องหมายรับรองดังกล่าว จนกระทั่งจำเลยที่ 1 โดยจำเลยที่ 2 ไปเจรจากับโจทก์และทำบันทึกการเจรจาไกล่เกลี่ยประนีประนอม การระงับ ข้อพิพาทกับอนุกรรมการเจรจาไกล่เกลี่ยของโจทก์ ตามเอกสารหมายเลข 5 ทั้งเมื่อพิจารณาตัวอย่าง ผลิตภัณฑ์แล้ว พบว่าเป็นผลิตภัณฑ์เครื่องดื่มซารสเก็กฮวยพร้อมดื่มตรา "Manobu" ระบุชื่อจำเลยที่

1 เป็นผู้ผลิตและจำหน่าย มีเครื่องหมายรับรองฮาลาลของโจทก์ปรากฏอยู่บนขวด เลขที่รับรอง "กอท.ฮล. 93 A323 008 10 47" ตรงกับรายการผลิตภัณฑ์ที่อนุญาตให้ใช้เครื่องหมายรับรองฮาลาล รายการสุดท้าย ที่ระบุช่วงเวลาอนุญาตผลิตภัณฑ์ดังกล่าวตั้งแต่วันที่ 9 ตุลาคม 2549 ถึงวันที่ 8 ตุลาคม 2550 และวัตถุประสงค์ระบุว่าผลิตภัณฑ์ของจำเลยที่ 1 ผลิตเมื่อวันที่ 12 มิถุนายน 2557 ซึ่งเป็นระยะเวลาหลังจากใบอนุญาตให้ใช้เครื่องหมายรับรองดังกล่าวของโจทก์หมดอายุไปแล้วกว่า 7 ปี พยานหลักฐานที่โจทก์นำเสนอจึงมีน้ำหนักมั่นคงเพียงพอให้รับฟังได้ว่า จำเลยทั้งสองกระทำความผิดตามฟ้อง ส่วนที่จำเลยทั้งสองฎีกาอ้างทำนองว่า โจทก์ไม่นำพินิจพิจารณาเอกสารที่เจ้าหน้าที่ของโจทก์ผู้นำส่งวัตถุประสงค์ดังกล่าวไปให้ฝ่ายตรวจการผลิตภัณฑ์ฮาลาลของโจทก์ซึ่งเป็นประจักษ์พยานมาเบิกความเป็นพยานต่อศาล จึงไม่สามารถพิสูจน์ได้ว่าตัวอย่างผลิตภัณฑ์ตามวัตถุประสงค์พยานนั้น เป็นของจำเลยที่ 1 จริงหรือไม่ ส่วนพยานโจทก์ปากนางเพชรลดา และนางสาวมิรันตริ่นั้นเป็นเพียงพยานบอกเล่าและเป็นเจ้าหน้าที่ของโจทก์เช่นเดียวกับพินิจพิจารณาเอกสาร แม้จะรับฟังประกอบกับเอกสารหมายเลข 5 แต่ก็ยังเป็นเอกสารที่โจทก์จัดทำขึ้น ไม่อาจนำมารับฟังเพื่อพิสูจน์ความผิดของจำเลยทั้งสองได้นั้น เห็นว่า การที่นางสาวมิรันตริ์และนางเพชรลดา เจ้าหน้าที่ของโจทก์ มาเบิกความเป็นพยานนั้น พยานทั้งสองปากดังกล่าวเบิกความในฐานะผู้ส่งตรวจและผู้ตรวจสอบข้อมูลตัวอย่างขวดบรรจุภัณฑ์และผลิตภัณฑ์วัตถุประสงค์พยาน ซึ่งเป็นการเบิกความไปตามความรู้เห็นจากการปฏิบัติหน้าที่ในส่วนของตน ย่อมสามารถนำมารับฟังประกอบพยานหลักฐานอื่นของโจทก์ได้ และแม้โจทก์จะไม่มีพินิจพิจารณาเอกสารมาเบิกความ แต่โจทก์ก็มีนายกิจจาและนายณรงค์เดชมานำสืบว่า หลังจากตรวจสอบได้ความว่าวัตถุประสงค์พยานที่พินิจพิจารณาเอกสารนั้นนำไปให้ตรวจสอบนั้นขาดต่ออายุไป 7 ปี แล้ว เมื่อวันที่ 4 กันยายน 2557 พินิจพิจารณาเอกสารได้มีหนังสือถึงกรรมการผู้จัดการของจำเลยที่ 1 เรื่องการละเมิดเครื่องหมายรับรองฮาลาล โดยตามหนังสือดังกล่าวแจ้งว่า มีการนำรูปรอยประดิษฐ์เครื่องหมายรับรองฮาลาลไปใช้หรือทำให้ปรากฏโดยไม่ได้รับอนุญาต กับมีการปลอมเครื่องหมายรับรองฮาลาลซึ่งมิได้มีการอนุญาตให้ใช้จากโจทก์ และเชิญให้ไปชี้แจงข้อเท็จจริงหรือติดต่อคณะกรรมการตรวจการผลิตภัณฑ์ฮาลาลของโจทก์ ภายในวันที่ 11 กันยายน 2557 มิฉะนั้นคณะกรรมการตรวจการผลิตภัณฑ์ฮาลาลมีความจำเป็นต้องดำเนินการตามกฎหมาย ซึ่งต่อมาวันที่ 15 กันยายน 2557 จำเลยที่ 1 โดยจำเลยที่ 2 ได้เข้าไปเจรจา และทำบันทึกการเจรจาใกล้เคียงประนีประนอมการระงับข้อพิพาทกับอนุกรรมการเจรจาใกล้เคียงของโจทก์ เอกสารดังกล่าวมีข้อความยอมรับว่าจำเลยที่ 1 นำรูปรอยประดิษฐ์และสัญลักษณ์เครื่องหมายรับรองฮาลาลของคณะกรรมการกลางอิสลามแห่งประเทศไทยไปใช้ให้ปรากฏและแสดงลงบนผลิตภัณฑ์สินค้าบริโภคจำพวกเครื่องดื่มสำเร็จรูป และวางจำหน่าย เสนอจำหน่าย หรือมีไว้เพื่อจำหน่าย แม้เอกสารดังกล่าวเป็นเอกสารที่เป็นหวักระดาของโจทก์และทำขึ้นที่ทำการของฝ่ายโจทก์ แต่จำเลยที่ 2 ก็ยอมรับว่าได้เข้าไปเจรจาและลงลายมือชื่อในเอกสารดังกล่าวจริง ทั้งเมื่อพิจารณาถึงระยะเวลานับตั้งแต่ฝ่ายโจทก์มีหนังสือแจ้ง ในวันที่ 4 กันยายน 2557 จนถึงวันที่จำเลยที่ 2 เข้าไปเจรจากับฝ่ายโจทก์ในวันที่ 15 กันยายน 2557 แล้ว นับว่าฝ่ายจำเลยมีเวลาในการเตรียมตัวและพิจารณาถึงการกระทำของฝ่ายตนพอสมควร หากจำเลยที่ 1 ไม่ได้กระทำการตามที่ฝ่ายโจทก์กล่าวหา ก็สามารถทำหนังสือชี้แจงข้อเท็จจริงกลับไปยังฝ่ายโจทก์ได้ หรือหากมีข้อโต้แย้งใดจำเลยที่ 2 ก็คงจะไม่ลงลายมือชื่อยอมรับถึงการกระทำดังกล่าวตามที่ปรากฏข้อความในเอกสาร ส่วนที่จำเลยทั้งสองฎีกาอ้างต่อไปด้วยทำนองว่า การที่จำเลยที่ 2 ลงลายมือชื่อในเอกสารไปนั้นเป็นเพราะถูกข่มขู่ โดยอ้างถึงคำพยานที่

จำเลยที่ 2 เคยให้การไว้ในคดีที่โจทก์ฟ้องจำเลยทั้งสองตามพระราชบัญญัติว่าด้วยความผิดอันเกิดจากการใช้เช็ค พ.ศ.2534 ต่อศาลแขวงพระนครใต้ว่า "พันตำรวจเอกอนุสนธิ์ ซึ่งอยู่ในกลุ่มบุคคลดังกล่าวแจ้งข้าฯ ว่า หากไม่ยินยอมจะให้เจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องไปตรวจยึดสินค้าที่ละเมิดเครื่องหมายฮาลาลของจำเลยที่ 1 และจะแจ้งบริษัทผู้ค้าให้หยุดจำหน่ายสินค้าของจำเลยที่ 1 ด้วย เมื่อพันตำรวจเอกอนุสนธิ์แจ้งข้าฯ ดังนั้นแล้ว ข้าฯ รู้สึกกลัว จึงยินยอมชดเชยค่าเสียหายให้โจทก์ 1,000,000 บาท" ตามสำเนาคำเบิกความดังกล่าวที่จำเลยทั้งสองเพ่งขออนุญาตอ้างส่งในชั้นฎีกานั้น เห็นว่า คดีนี้จำเลยที่ 2 มีตนเองเบิกความเป็นพยานนำสืบถึงเรื่องดังกล่าวเพียงว่า คณะกรรมการของโจทก์ที่เข้าเจรจาใช้คำพูดในลักษณะบังคับและแจ้งยอดค่าเสียหายแก่พยานโดยไม่สามารถชี้แจงหลักเกณฑ์หรือหลักในการคิดค่าเสียหายแก่พยานได้ จนในที่สุดก็ให้พยานในฐานะกรรมการผู้มีอำนาจของจำเลยที่ 1 ส่งจ่ายเช็คเป็นเงิน 1,000,000 บาท โดยไม่ปรากฏถึงรายละเอียดว่าฝ่ายโจทก์ข่มขู่จำเลยที่ 2 อย่างไร และแม้จะฟังว่าพันตำรวจเอกอนุสนธิ์กล่าวไว้ตามคำพยานที่จำเลยที่ 2 อ้างในคดีตามพระราชบัญญัติว่าด้วยความผิดอันเกิดจากการใช้เช็ค พ.ศ.2534 ก็ตาม การที่ฝ่ายโจทก์ "จะให้เจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องไปตรวจยึดสินค้าที่ละเมิดเครื่องหมายฮาลาลของจำเลยที่ 1 และจะแจ้งบริษัทผู้ค้าให้หยุดจำหน่ายสินค้าของจำเลยที่ 1" นั้น ก็เป็นเพียงการจะใช้สิทธิตามกฎหมายเท่านั้น ไม่ถือเป็นการข่มขู่ดังที่จำเลยทั้งสองอ้าง เมื่อจำเลยทั้งสองไม่มีพยานหลักฐานอื่นใดนอกจากนี้มานำสืบหักล้างพยานหลักฐานของโจทก์ ข้อเท็จจริงจึงรับฟังได้โดยปราศจากข้อสงสัยว่าจำเลยทั้งสองกระทำความผิดตามฟ้องโจทก์ ที่ศาลอุทธรณ์คดีชำนาญพิเศษวินิจฉัยว่า จำเลยทั้งสองร่วมกันปลอมเครื่องหมายรับรองของโจทก์ และจำหน่ายหรือมีไว้เพื่อจำหน่ายสินค้าที่มีเครื่องหมายรับรองปลอมดังกล่าว นั้น ศาลฎีกาแผนกคดีทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศเห็นพ้องด้วย ฎีกาของจำเลยทั้งสองฟังไม่ขึ้น อย่างไรก็ตาม ที่ศาลอุทธรณ์คดีชำนาญพิเศษพิพากษาว่า การกระทำของจำเลยทั้งสองเป็นความผิดหลายกรรมต่างกัน ให้ลงโทษทุกกรรมเป็นกระทงความผิดไปตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 นั้น เห็นว่า โจทก์บรรยายฟ้องในข้อ 2.1 ว่า จำเลยทั้งสองร่วมกันผลิตเครื่องดัดแปลงผลิตภัณฑ์ "ซารสเก็กฮวยพร้อมดื่มตรา Manobu" แล้วบรรจุในขวดพลาสติกและมีฉลากปรากฏเครื่องหมายรับรองฮาลาลที่โจทก์เคยอนุญาตให้จำเลยที่ 1 ใช้ อันเป็นการร่วมกันปลอมเครื่องหมายรับรองฮาลาลของโจทก์ เพื่อให้ประชาชนหลงเชื่อว่ามีผลิตภัณฑ์ของจำเลยทั้งสองดังกล่าวได้รับอนุญาตให้ใช้เครื่องหมายรับรองฮาลาลจากโจทก์ และบรรยายฟ้องในข้อ 2.2 แต่เพียงว่า ภายหลังจำเลยทั้งสองร่วมกันกระทำความผิดดังกล่าว จำเลยทั้งสองร่วมกันจำหน่ายหรือมีไว้เพื่อจำหน่ายซึ่งสินค้าชื่อผลิตภัณฑ์ "ซารสเก็กฮวยพร้อมดื่มตรา Manobu" ที่มีเครื่องหมายรับรองฮาลาลปลอมตามฟ้องข้อ 2.1 โดยโจทก์ไม่ได้บรรยายฟ้องระบุให้ชัดเจนว่า เครื่องหมายรับรองที่จำเลยทั้งสองร่วมกันปลอม และสินค้าที่มีเครื่องหมายรับรองปลอมที่จำเลยทั้งสองร่วมกันจำหน่ายหรือมีไว้เพื่อจำหน่ายมีจำนวนเท่าใด กรณีจึงต้องฟังข้อเท็จจริงเป็นคุณแก่จำเลยทั้งสองว่า การที่จำเลยทั้งสองร่วมกันปลอมเครื่องหมายรับรอง และจำหน่ายหรือมีไว้เพื่อจำหน่ายซึ่งสินค้าที่มีเครื่องหมายรับรองปลอมดังกล่าว เป็นการกระทำโดยมีจำนวนเครื่องหมายรับรองที่จำเลยทั้งสองร่วมกันปลอมขึ้น กับจำนวนเครื่องหมายรับรองปลอมที่ปรากฏอยู่บนสินค้าที่จำเลยทั้งสองร่วมกันนำออกจำหน่ายหรือมีไว้เพื่อจำหน่ายเป็นจำนวนเดียวกัน ประกอบกับตามฟ้องของโจทก์ระบุว่า จำเลยทั้งสองร่วมกันปลอมเครื่องหมายรับรองและนำออกจำหน่ายหรือมีไว้เพื่อจำหน่ายซึ่งสินค้าที่มีเครื่องหมายรับรองปลอมในช่วงเวลาเดียวกัน คือ ระหว่างวันที่ 9 ตุลาคม 2550 เวลากลางวัน จนถึงวันที่ 21 สิงหาคม

2557 เวลากลางวัน ต่อเนื่องกัน การกระทำของจำเลยทั้งสองที่ร่วมกันปลอมเครื่องหมายรับรอง และร่วมกันนำสินค้าที่มีเครื่องหมายรับรองปลอมดังกล่าวออกจำหน่ายหรือมีไว้เพื่อจำหน่ายจึงเป็น การกระทำโดยมีเจตนาเดียวกัน เป็นการกระทำความผิดเป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบท ซึ่ง ต้องใช้กฎหมายบทที่มีโทษหนักที่สุดลงโทษจำเลยทั้งสองตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 ปัญหาดังกล่าวเป็นข้อกฎหมายที่เกี่ยวกับความสงบเรียบร้อย แม้ไม่มีความฝ่าฝืนโดยชัดแจ้งอ้าง ศาลฎีกาแผนกคดีทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศมีอำนาจยกขึ้นวินิจฉัยและแก้ไข ให้ถูกต้องได้ พิพากษาแก้เป็นว่า การกระทำของจำเลยทั้งสองเป็นกรรมเดียวเป็นความผิดต่อ กฎหมายหลายบทซึ่งมีโทษเท่ากัน ให้ลงโทษตามพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.2534 มาตรา 110 (1) ประกอบมาตรา 108 และประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83 เพียงบทเดียว ตาม ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 คงปรับจำเลยทั้งสองคนละ 50,000 บาท หากจำเลยที่ 1 ไม่ ชำระค่าปรับ ให้จัดการตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 29 (ที่แก้ไขใหม่) หากจำเลยที่ 2 ไม่ ชำระค่าปรับ ให้จัดการตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 29, 30 (ที่แก้ไขใหม่) นอกจากที่แก้คง ให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์คดีชำนัญพิเศษ

องค์คณะ

ภักตร์ศักดิ์ วรรณแสง · นพพร โพธิ์รังสิยากร · ชลิต กุณินะสมิต

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/7007/2562>